

Gonda Hervaud: 'Een kop geeft geëtter' Extra kopzorgen in hersentumorland.
Uitgeverij Piramidions, Eindhoven 2014. ISBN 9789491439643
(Hersentumor/Hulpverlener als patiënt/PO/1) Zie ook: www.piramidions.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Verslag van 127 pagina's waarin Gonda Hervaud over een periode van 13 jaar waarin ze beschrijft hoe haar man Pierre werd behandeld voor een hersentumor, aan de gevolgen waarvan hij stierf in 2013. Zij licht toe hoe de behandelingen waren, wat er precies voorgeschieden en gedaan werd en hoeveel fouten daarbij werden gemaakt. Daarom starten zij een klachtenprocedure, die Hervaud in dit boek uitgebreid beschrijft. Zij ondersteunt haar verhaal met informatie, letterlijk geciteerd uit het medische dossiers. De meeste van hun klachten worden gegrond verklaard na heel wat getouwtrek en gedoe.

Over de schrijfster:

Gonda Hervaud was getrouwd met de Fransman Pierre die ze heeft leren kennen in 1994 in Frankfurt am Main (Duitsland). Hij werkte daar destijds als manager van een eetcafé. Zij hielden van boeken lezen, reizen, mooie muziek. Pierre had zijn eerste vrouw verloren door een auto ongeluk. Het maakte dat hij een tijd lang veel dronk, maar samen met Gonda dit verlies kon verwerken en niet meer zoveel dronk. Zij gingen in Nederland wonen waar Pierre werk vond en Gonda vele nachtdiensten binnen haar werk in de gezondheidszorg draaide. In het boek staat niet beschreven in welke functie. Pierre stierf in 2013 aan de gevolgen van een hersentumor waaraan hij in 2001 voor het eerst was geopereerd.

Korte bespreking:

Hervaud beschrijft hoe de behandeling van Pierre Startte in 2001 en de hersentumor aanvankelijk met veel succes behandeld werd. Maar na een aantal jaren kreeg Pierre weer klachten.

Ze schrijft in chronologische volgorde over het ziekteproces en de behandelingen. Het duurde een tijd voordat Pierres klachten serieus genomen werden, zij ondervonden vele problemen bij de hulpverlening, de zorg verliep vaak moeizaam en traag, en er werden zodanige fouten bij de behandeling van Pierre gemaakt, dat hij daardoor tot vlak voor zijn dood onnodig heeft geleden.

Hervaud ondersteunt haar verhaal met letterlijke passages uit medische en verpleegkundige dossiers. Ze beschrijft hoe ze steeds heeft aangegeven wat er moest gebeuren, dat Pierre bijvoorbeeld allergisch was voor bepaalde medicijnen en dat dat in het dossier moest komen te staan. Er werd niet naar gehandeld en te laat op gereageerd. Steeds werden er weer fouten gemaakt die Pierre onnodig lieten lijden zelfs toen hij al terminaal was. Het maakt dat ze een klachtenprocedure aangingen en Hervaud op verzoek van Pierre dit boek gaat schrijven. De meeste van hun klachten worden gegrond verklaard. Hervaud hoopt dat de hulpverlening het zich aan zal trekken, er wat van zal leren zodat patiënten niet meer onnodig hoeven te lijden als zij terminaal zijn.

Wat viel op:

- Dit boek gaat vooral in op de behandelingen van Pierre en wat daarbij fout ging. Daarbij wordt veelvuldig gebruik gemaakt van informatie uit medische dossiers.
- Opvallend is hoeveel er fout is gegaan gedurende de behandeling van Pierre, hoeveel

moeite het kostte om deze fouten recht te zetten ook al hamerde Gonda op veranderde inzet van medicatie en beleid. En hoezeer deze fouten de laatste periode van Pierre's leven negatief hebben beïnvloed.

-Gonda besteedt slechts een pagina aan het opschrijven van achtergrondinformatie over hun leven, omdat ze dit boek mede schrijft voor artsen. Stof voor een discussie over hoeveel artsen over achtergronden moeten weten.

Citaten:

Pag. 16: 'Omdat dit boek ook mede is geschreven voor artsen, wil ik niet teveel in ons privéleven duiken, maar zo nu en dan is dat toch wel van belang.'

Pag.18: 'In 2007 begon echter van alles te veranderen. Pierre was steeds vaker moe en soms zelfs onhandelbaar. Ik heb dit aangegeven bij de neurochirurg en verzocht om de MRI eerder te maken.'

Pag.27: 'Ik wil een huisarts van harte aanbevelen om mensen op tijd en regelmatig te blijven volgen, zonodig een luisterend oor te bieden en niet ongevraagd te oordelen.'

'Pag. 59: 'Ik heb nog niet gesproken of mijn mobiel gaat. Het ziekenhuis. "Spreek ik met de dochter van Dhr. Hervaud?" Nee, met zijn vrouw, Dhr. Hervaud heeft geen dochter. "Sorry, heb de hele week vrij gehad en geen tijd gehad om mij in te lezen. Kunt u met spoed komen want uw man ligt op neurocare met ernstige epilepsie. Ik had hem per ongeluk onder de douche gezet."

Ik laat alles op mij inwerken en zeg dat wij eraan komen. Ondertussen kook ik van woede en onmacht. **Wat is het nut van een intake en een goede overdracht, wanneer men er op deze manier mee omgaat?**

Pag.94-95: 'Gedeelte verpleegkundig rapport verpleegkundige X: "Dhr. Heeft een erg drukke dag gehad. Echtgenote belde vanavond nog en maakt zich ernstige zorgen en wil te allen tijden gebeld worden bij achteruitgang of epilepsie. Handelingen vandaag zijn gehaast en onzorgvuldig uitgevoerd (aandachtspunt)."(...)

'Gedeelte verpleegkundig rapport: "Om 4.20 uur epileptische manifestaties. Echtgenote in samenspraak met dokter derhalve niet geïnformeerd."

Wij laten gewoon een zwaar zieke patiënt lekker in een epileptische status liggen. Vraag mij meer en meer af wat er in Nederland aan de hand is en waar de betrokken werkhouding is gebleven.'

Pag.110: 'Eindelijk na een aantal dagen extra leed in een toch al uitermate moeilijke situatie, heeft het ziekenhuis de boel redelijk op orde en hoeft Pierre niet meer onnodig te lijden.'

Recensies/extra:

<https://twitter.com/vovo1967>

<http://impactmedischemissers.wordpress.com/blog/>

<http://www.stophersentumoren.nl/een-kop-geeft-geetter.html>

'(...) Alsof het nog niet erg genoeg is om een hersentumor te hebben, stuiten Pierre en Gonda keer op keer op medische obstakels en krijgen ze te maken met grove

medische fouten. Gonda houdt alles bij van het ziekteproces en de vermijdbare medische dwalingen. (...) De motivatie die hen dreef is een strijd voor betere behandeling van patiënten in het algemeen en hersentumorpatiënten in het bijzonder. Het onnodig lijden dat Pierre Hervaud heeft moeten ondergaan, kan en moet in de toekomst worden voorkomen. (...) Een ontroerend en indringend verslag, dat je nog dagen aan het denken zet of, zoals een proeflezer het stelde: "Dit boek zou zeker verplichte literatuur moeten worden in de verpleeg- en artsenopleiding."